

NGÀY THÁNG KHÓ QUÊN

Bài chuyển thơ theo ý bài viết cùng tên của NGUYỄN PHƯƠNG
Đăng trên Việt Báo bài số 4442-14-29842vb401915

Một câu chuyện, thật là cảm động
Của một người đang sống không nhà.
Đầy lòng nhân ái, vị tha,
Lan truyền trên “net” quả là hiếm hoi.

Một người khách, muốn coi xem thử,
Nếu cho tiền, anh xử trí sao?
Để ông biết được phần nào,
Nguyên nhân đã khiến, vì sao không nhà.

Ông cho tiền, gọi là giúp đỡ,
Xem làm gì với số tiền kia.
Sau khi vào tiệm liquor,
Anh ra với gói thật to bên mình.

Tò mò quá, ông rình xem thử,
Thấy anh mua đủ thứ thức ăn.
Chia cho mấy người khó khăn,
Ở những lều khác kế gần bên anh.

Một nghĩa cử chân thành nhân ái,
Và được anh kể lại sự tình:
*“Lo cho bố dượng của mình,
Bệnh ung thư, lúc gia đình khó khăn.*

*Thêm công việc làm ăn thất bại,
Nên buộc lòng, anh phải bán nhà.
Trả tiền chữa bệnh ông ta,
Bao nhiêu biến cố, xảy ra dập dồn.*

*Nên anh đã không còn đủ sức,
Tìm thuê nhà, trong lúc trắng tay,
Cho nên mới lâm cảnh này”.*
Qua lời anh kể, mới hay sự tình...

Thấy anh quả có tình, có nghĩa,
Dầu hoàn cảnh, thấm thía nỗi đau.
Có tiền luôn nghĩ đến nhau,
Những người đang có nhu cầu như anh.

Nên ông khách phải đành khâm phục,
Trong lúc đang hết sức khó khăn.
Mà anh san sẻ thức ăn,
Nên người khách ấy, liền đăng tin này...

*
* *

*Qua câu chuyện trên đây gợi nhớ,
Đến người tôi gặp gỡ trước đây.
Hằng in trong trí tôi hoài,
Khi làm thiện nguyện suốt ngày bên nhau.*

*Trầm ngâm, với niềm đau sâu lắng,
Nhưng công việc, anh chẳng nề hà.
Liền tay gói những phần quà,
Trao cho những bạn không nhà được vui.*

*Anh bận rộn, tới lui thăm hỏi,
Rất cảm thông với nỗi oan khiên.
Luôn dành những lời động viên,
Đến từng người một, không thiên người nào.*

*Với cử chỉ ngọt ngào dễ mến,
Rất thật tâm, gọi đến từng người.
Những người khổ nhất trên đời,
Sa cơ lỡ vận, không nơi nương nhờ...*

*Lần thứ hai, tình cờ gặp lại,
Tiệc gây quỹ, ở tại nhà hàng.
Lẫn trong náo nhiệt, rộn ràng,
Anh ngồi tư lự, chẳng màng đến ai.*

*Như có điều anh hoài nuối tiếc,
Luôn trầm ngâm, chẳng thích nói năng.
Tôi quan sát suốt bữa ăn,
Nhưng không tiện hỏi, nên băn khoăn hoài...*

Lần thứ ba, trong ngày học đạo,
Vừa mới vào, tôi đảo mắt quanh.
Lại thêm lần nữa gặp anh,
Nên tôi có dịp, chân thành hỏi han...

Thì được biết, anh mang tâm trạng,
Của một người hoạn nạn, bơ vơ.
Trong câu chuyện thật khó ngờ,
Vớ bao bất hạnh, đến giờ chưa yên.

Tôi nghe được hết nguyên câu chuyện,
Mới biết anh, đang hiện cô đơn.
Và điều còn tệ hại hơn,
Vợ con anh, hiện vẫn còn bất tin.

Chuyện anh kể, mãi in trong trí,
Đã cho tôi luôn nghĩ tình đời.
Khi mình không có gặp thời,
Hoạ vô đơn chí, đúng lời không sai.

Và giải đáp tôi ngay thắc mắc,
Qua lúc đầu nhận xét về anh,
Khi chưa biết được ngọn ngành.
Sau đây là chuyện, được anh phân trần:

*

* *

Sự nghiệp tôi, có phần bi đát,
Cũng học hành, đỗ đạt như ai.
Có công việc, rất tương lai,
Vợ con vui vẻ, trong ngoài ấm êm.

Rồi kinh tế cứ thêm suy thoái,
Công ty tôi đã phải chia tay.
Tôi nằm trong số không may,
Bỗng dưng mất việc, tháng ngày héo hon.

Tìm việc mới, lại còn thêm khó,
Lúc kinh tế chưa có khởi màu.
Thời gian trợ cấp qua mau,
Hết nguồn tài chánh, lấy đâu bù vào.

Nghề nail cũng lao đao, ế ẩm,
Tiền vợ làm, không thấm vào đâu.
Không cầm cự được bao lâu,
Cuối cùng phải bị tịch thu mất nhà.

Gia đình phải chuyển qua tạm trú,
Ở những nơi chính phủ mở ra.
Dành cho người không có nhà,
Để vào đó ngủ, tạm qua tháng ngày.

Nên chỗ ngủ cứ thay đổi mãi,
Ngày tìm việc, tối lại vào đây.
Vợ con chung cảnh thế này
Đêm nào về trễ, mất ngay chỗ nằm.

Tình cảnh ấy, chịu làm sao được,
Đã cho tôi thấy trước vấn đề...
Một hôm, mẹ con không về,
Nỗi buồn tê tái não nề, dâng cao...

Đưa con gái, tuổi vào mẫu giáo,
Rất dễ thương, khôn đáo để luôn.
Làm sao tôi không khỏi buồn,
Nhưng mà cũng chẳng biết phương nào tìm...

Công việc mới, im lìm chẳng thấy,
Phải “chạy bàn”, để lấy chút tiền.
Thuê phòng trọ ở cho yên,
Hết hy vọng, làm với chuyên môn mình...

Rồi một sáng, thỉnh linh gặp Vũ,
Bạn cùng làm hăng cũ trước đây.
Anh ta mừng rỡ nói ngay,
“Tôi đang tìm, gặp lúc này may ghê!

*Hăng tôi họ cần về công việc,
Đúng chuyên môn đặc biệt của anh.
Anh về làm “resume” nhanh,
Mai tôi ghé lấy, để dành cơ may”.*

Tôi mừng quá, biết đây là dịp,
Vì có Vũ cùng hiệp sức vào.
Chắc là thỏa được ước ao,
Nhưng rồi phải đợi mất bao tháng dài.

Cuối cùng cũng có ngày phỏng vấn,
Thế là tôi được nhận vào làm.
Sau khi mất việc nhiều năm,
Vợ con nay đã biệt tăm mất rồi...

Điều bất hạnh, mà tôi phải trả,
Mất vợ con, cái giá quá cao.
Hiện không biết ở phương nào,
Nỗi cô quạnh, không làm sao lấp đầy...

Tôi trông ngóng từng ngày không dứt,
Bao tin nhắn, lập tức gửi đi,
Nhưng không nhận lại được gì.
Mặc cho ngày tháng qua đi không ngừng.

Sự suy đoán, không dừng tiếp diễn,
Vợ con mình, nay hiện ra sao?
Có còn không? sự ước ao
Mong tin cha nó, sau bao năm dài...

Mười mấy năm, tôi lây lất sống,
Thấy căn nhà quá rộng đi thôi.
Một mình chiếc bóng đơn cô,
Nhưng tôi luôn nghĩ đến lời thụy chung...

*

* *

*Là phật tử, tôn sùng Phật Pháp,
Nên có tâm Bồ Tát hiển nhiên.
Giúp người hoạn nạn thường xuyên,
Vô gia cư, là ưu tiên hàng đầu.*

*Vì anh nghĩ, biết đâu trong đó,
Là những người không có gặp may.
Như hoàn cảnh anh trước đây,
Đang cần giúp đỡ, tỏ bày tình thương.*

*Nỗi bất hạnh, không nhường ai hết,
Mình ra sao, đâu biết tương lai.
Chớ nên chê trách gì ai,
Giúp người hoạn nạn, luôn hoài khắc tâm...*

Sáu Nguyễn

